

K tomuto právnímu názoru nemohl se nejvyšší správní soud připojit, setrváv na náhledu vysloveném ve svém nálezu ze dne 18. června 1919 č. 2960, na kterýž se ve smyslu ustanovení § 44 nařízení minist. z 22. srpna 1907 ř. z. č. 209 odkazuje.

Podrobiv ve smyslu právního názoru tohoto naříkaný výnos ministerský svému přezkoumání, musil nejvyšší správní soud zkoumat, nepřekročil-li žalovaný úřad, užívaje práva odporu mu vyhrazeného v daném případě hranice příslušnými předpisy vytčené.

Minist. nařízení z 3. září 1918 neobsahuje sice bližších ustanovení, kterými se ministerstvo při vznesení odporu svého má řídit. Z obsahu zákona z 24. července 1917 č. 307 ř. z., na jehož základě nařízení toto bylo vydáno, jest však patrné, že právo odporu sloužiti má některému z účelů v zákoně tímto označených, t. j.

1. k podpoře a znovuzřízení hospodářského života,
2. k zamezení hospodářských škod a
3. k zásobování obyvatelstva potravinami a jinými předměty potřeby.

Podal-li tedy žalovaný úřad odpor, aniž uvedl důvodu, ze kterého tak činí, jest straně postižené vzata možnost proti opatření tomuto s úspěchem se brániti a také nejvyšší správní soud nemá možnosti zkoušeti, zdali žalovaný úřad, užívaje práva odporu, nepřekročil mezi zákonem jemu vytčených a zda pro úsudek, který si utvořil, užívaje svého práva volného uvážení, měl dostatečný skutkový podklad.

Nedostatek odůvodnění jeví se tudíž podstatnou vadou řízení a slušelo proto naříkané opatření ve smyslu § 6 zák. o správním soudě zrušiti.

Č. 186.

Zabírání bytů: Neoprávněné používání bytu k jiným účelům nemění ničeho na jeho povaze.

(Nález ze dne 23. září 1919 č. 4358.)

Prejudikatura: nál. č. 133 této Sbírky.

Věc: František Svátek na Král. Vinohradech proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud jde o zabrání krámu se zrušuje jako nezákonné, jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zabrán byl na základě § 6 nař. vlády ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a nař. stěžovateli byt o dvou pokojích, jedné kuchyni a krámu v domě č. p. 629 na Žižkově, poněvadž jest prokázáno, že byt tento jest déle než 4 neděle za skladiště používán a majitel bytu má ještě jiné sklady v domech č. p. 374 a 329.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti proti tomu podané, vytýkající nezákonnost naříkaného rozhodnutí, toto:

Naříkané rozhodnutí lze, třeba se odvolávalo jenom všeobecně na § 6 cit. nař., vykládati vzhledem k jeho odůvodnění jenom tak, že vychází žalovaný úřad z předpokladu, že jsou v daném případě splněny podmínky pro zabrání bytu stanovené v bodě 4. tohoto paragrafu, totiž že tu jde o byt používaný aspoň po 4 neděle za skladiště. Stížnost popírá, že mohlo býti tohoto ustanovení zde použito a poukazuje na to, že jedna ze za-

braných místností jest krámem a že by ji tedy bylo možno zabrat dle bodu 7 § 6 toliko v tom případě, kdyby byla nepoužívána. I ostatních místností nebylo k bytovému účelu používáno a stěžovatel najal je k tomu účelu, aby mohl ukládati do nich nábytek ve svém truhlářském závodě zhotovený, aby si jej tam mohli koupěchtiví prohlédnouti.

Dle ustanovení § 6, č. 4 cit. nař. jest společný bytový úřad oprávněn zabrat byty, kterých se používá aspoň po 4 neděle za skladiště. Je nepopřeno, že dva pokoje a kuchyň ze zabraných místností mají povahu bytu a povahy této nepozbývají, jak se stěžovatel domnívá, tím, že byly najmuty pro jiný účel anebo užívány jiným způsobem než k lidskému obývání, neboť neoprávněné používání bytu k jiným účelům nemění, jak nejvyšší správní soud již ve svém nálezu ze dne 16. června 1919 č. 3004 vyslovil, ničeho na povaze jeho. Že by však zmíněné bytové místnosti byly s povolením příslušného úřadu ve skladiště proměněny, stěžovatel ani sám netvrdil.

Leč naříkaným rozhodnutím zabrána byla kromě bytu, sestávajícího ze dvou pokojů a kuchyně, též místnost, která nepopřene jest krámem. Poněvadž však dle § 6, č. 4 cit. nař. zabrat lze toliko byty za skladiště po určitou dobu používané, postrádá naříkané rozhodnutí, pokud zabírá i krám z toho důvodu, že byl používán za skladiště, zákonného podkladu, ježto nebylo zjištěno a žalovaný úřad ani ve svém rozhodnutí neuvádí, že by byly dány zákonné předpoklady, za kterých dle § 6, č. 6 a 7 lze zabrat i místnosti obchodní.

Bylo proto naříkané rozhodnutí v tomto bodě jako nezákonné zrušiti.

Č. 187.

Zabírání bytů: * Obec (společný bytový úřad) není dle vlád. nař. ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a nař. oprávněna nařídit majiteli domu, aby zabrané byty neb místnosti, v nichž po zabrání provedl změny, uvedl ve stav, ve kterém místnosti ty byly v době zabrání.

(Nález ze dne 23. září 1919 č. 4492.)

Věc: Otto Neumann v Písku (adv. Dr. Jaroslav Kavalír z Písku) proti okresní politické správě v Písku o zabrání bytu.

V ý r o k: Stížnost do rozhodnutí okresní politické správy v Písku ze dne 9. května 1919 č. 20.201 se zamítá jako bezdůvodná. Naříkané rozhodnutí téhož úřadu ze dne 21. června 1919 čís. 27.964 se zrušuje jako nezákonné.

D ů v o d y: Městský úřad v Písku zabral stěžovateli v jeho domě byt o jednom pokoji a jedné kuchyni v domě č. p. 21 na Pražském předměstí v Písku jako prázdný ve smyslu § 6, čís. 1 nař. vlády státu československého ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a nař. V odporu proti tomuto opatření uvedl stěžovatel, že místností zabraných potřebuje nevyhnutelně k provozování živnosti (obchodu s obilím) a že místností těch ve stavu, v jakém se nacházejí, nelze použít k obývání, nýbrž jen za skladiště.